

“ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ”

**Η γνωστή παραλογή -ελαφρώς διασκευασμένη- γίνεται
κόμικ για τις ανάγκες του μαθήματος της
Νεοελληνικής Λογοτεχνίας.**

Το πόνημα ανήκει στην

Όλγα Παρθενίδου-Φώτου,

μαθήτρια του Α2 του ΓΕΛ Λ. ΑΙΔΗΨΟΥ

Σχολικό έτος 2015-16

Του νεκρού αδερφού

Όλγα
Παρθενίδου - Φίλιππος
Α' 2

«Μα να με τους εμένα σου χιούς και με τη μία σου κόρη, την κόρη τη μονακριφή την πολυαγαπημένη, την είχες βλώσει κ' άλλος δεν σου την είδε! Στα σκοτεινά την έλουσε, σ' άρεχα τη χτένισε, σ' άσπρι και τον αυγερινό έπλάκε τα μαλλιά της.»

Προξενητάδες ήρθανε από τη Βαβυλώνα...

Γεια σας αφέντες και χαρά σας, χαρμόσινα μαντάτα να ακούσουνε τα αυτιά σας!

Αφεντόπουλο ωραίο και τρανό, απ' τη Βαβυλώνα τη μακρινή, ήκουσε πολλαν καλό λόγο για την κόρη σας την Αρέτη.

Κι εβιάδε τη σε σου του και γυναίκα του την επιθυμεί. Γι' αυτο κινήσα με και ήρθα με, και δική σας ν' ακουσομε φωνή.

Καλό το παλικάρι προξενητάδες μου και ευχαρισήσε εόνε, μα εγω δεν εκρίνω τον γάμο αυτόνε.

ΜΗΧΕ ΕΓΩ
ΑΓΗΩ ΤΗΝ
ΑΡΕΣΗ ΜΑΣ, ΝΑ
ΦΥΓΕΙ ΤΟΣΟ
ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗ
ΔΙΚΗ ΜΑΣ.

Η ΑΡΕΤΟΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΡΦΗ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΑΣ,
ΑΝ ΕΙΝΑΙ
ΤΟΣΟ ΜΑΚΡΙ-
Α, ΜΑΥΡΗ
ΘΑ'ΝΑΙ Η
ΣΩΗ ΜΑΣ...

ΟΙ ΟΧΤΩ
ΑΔΕΡΦΟΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝΕ
ΚΙ Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΘΕΔΕΙ...

ΜΑΝΑ ΜΟΥ, ΚΙ ΑΣ ΤΗ ΔΩΣΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΑΡΕΣΗ ΣΤΑ ΖΕΝΑ, ΣΤΑ
ΖΕΝΑ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΩ,
ΣΤΑ ΖΕΝΑ ΚΟΥ ΚΗΓΑΙΩ,
ΑΝ ΠΑΡ' ΕΜΕΙΣ ΣΤΗΝ ΖΕΝΙ-
ΤΙΑ, ΖΕΝΟΙ ΝΑ ΜΗΝ
ΠΕΡΝΟΥΜΕ.

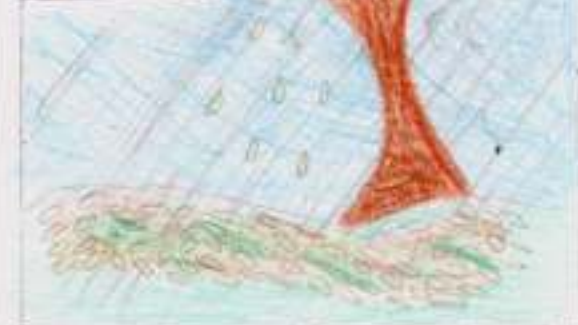
ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΕΙΣΑΙ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ,
Μ' ΑΣΗΜΑ ΑΠΙΔΟΧΗΘΗΣ.
ΚΙ Α ΜΟΡΕΙ ΓΙΕ ΜΟΥ,
ΘΑΝΑΤΟΣ, ΚΙ Α ΜΟΡΕΙ,
ΔΙΕ ΜΟΥ ΑΡΡΩΣΤΙΑ,
ΚΙ ΑΝ ΤΥΧΕΙ ΠΙΚΡΑ Ή
ΧΑΡΑ, ΚΟΙΟΣ ΠΑΕΙ ΝΑ
ΜΟΥ ΤΗ ΦΕΡΕΙ;

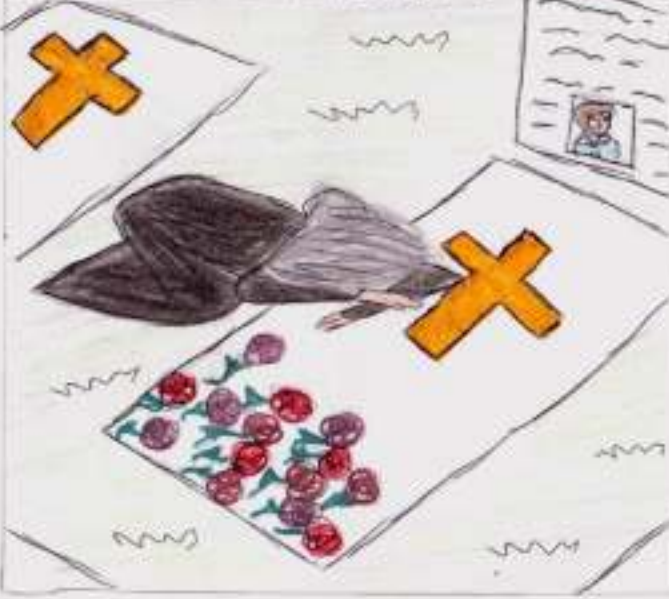
Και σαν την επαντρεύανε την
Αρετή στα ζένα...

Κι έμεινε κλονός διδελφός
και μήνες αρρώσμένοι
κι έρπει το θάνατο
κι οι ευνιά,
αδέρφοι
κεθάνου...

... έρωσε η μάνα μουνη σαν
καλομα στον κάμτο. Σ' όλα
τη μνημά έκλαιγε, σ' όλα μοιρο-
λοχόβου...

Απο το κυριανθεμα και τη βαρια καταρα η βις αναταραχθηκε κι ο κυριανθεμα ηρθε

Κανε το συννεφο αλογο και τ' αστερο λαδιναρι και το φεγγαρι σιτροφια και παλι να εις τη φερε

Παιρνει τα σφη κλω του και τα βαλα μαρσια του. Βρισκει την κι εχευισωτων βζου στο φεγγαρι

Απο μακριά τη χαιρετά κι από κοντά της λέει:

Αντε, αδέρφι, να φύγουμε, στη μάνα μας να παρε!

Αιμόνο αδέρφια μου και τί είναι ζουσα μωρα, Αν ισως κι είναι για χαρα, να στο δώσω και ν'αρθω, κι αν είναι πικρα, περμουτο, να βάλω μωρα ν'αρθω

Εϊδα, Απερι, στο ορτίκι μας κι ας είσαι ορτωσ κι αυ εβαι!

~~Στη σφραξα που διαβαινανε πουδακια κι λανδουσαν, δεν κι λανδουσαν σαν πουδια, μητσαν χελιδονια, μον' κι λανδουσαν κι εδεσαν ανθρωπινα ομιλια:~~

Ποιος ειπε κορνι ομιρην να σερβει ο πεδαριενος!

Πουδακια είναι κι ας κι λανδου, πουδακια είναι κι ας δεβε!

Ακουδες, Κινωσεντιε μου, τι δεβε τα πουδακια

Δεν είναι κρίμα κι αδύο παρ' όλα μ'όλο, να περνώσαν οι Σιντανοί με τους κρεθάρηδες!

Αρρώγες είναι και λαδών, και Μανς και φινέσιον.

Ακούδες, Κωνσταντίνε μου, τι λένε τα πουλάκια;

Φοβούμαι ε', αδερφακι μου, και λιθανιές μ'αριφύεις!

Εκτες θροδός εβλήμμε περασόν Αι-Γουρη, κι εθουμάβέ μας ο κακας με περσο λιθάνι!

Και πορεκί που παγαίναν κι άλλα πουλιά τους Αρετ:

Για ιδες θάρια και λειθάρια που γίνονται στον κόσμο, σεβασία και κωρσία λήθη να σέρνει ο πεθάρηδες!

Τ'ακούσε και η Αρετ κι εραγίσε η καρδιά της

Αρρώ Αρετ, τα πουτάρια κα ε'ζι Οε' as δεζαν.

Ακούδες Κωνσταντίνε μου τι λένε τα πουλάκια;

Πες μου, που είναι τα κάρια σου, και που είν' η δεβεντιά σου, και τα ζαυδά σου τα μαλλιά και τ' αμυρφο μουστιαί;

Εκω καιρο του αρρώσινου και πεσαν τα μαλλιά μου

Αυτού διαβή, αυτού κοντά σου
 Εκκλίνω προαταίνων.
 Βαρια χτυπά του αλογου
 κι απ' εμπροστά της έχωδη.
 Κι ακούει εν πλάκα και βροντά, το χτύμα και βοίσει...

Κινάει και πάλι η Αρετη στο οαίτι μοναχί της. Βλέπει τους κενίους της γυμνούς, τα δέντρα μαρμαία, βλέπει το μαλόμο ζερό, το μαρμαράλι μαύρο, βλέπει μπροστά σου πορα της χρορία φουτωμένα. Βρίσκει την κόρη σφαδιστή και τα κείβια παρμένα, και το οαίτυπα-ραθρία σφίχτα μαυραλμένα.

Κεντά την πορα σουατα, τα παραθρία τριζωα

Ανείσαι φίλος, δια-
 βαίνε, αν είσαι εκ-
 τρος μου ψυγέ.
 Κι αν είσαι
 ο Πιρροα
 ποτασ
 αλλα
 καιβια
 δεν έχω
 κι η
 Σοφία
 η Αρε-
 τούδα
 μου
 δειμει
 λαογία
 στο Σία

Ξηκω μονόδα μου
 αιώζε, σήκω,
 γλυκία μου μάνα!

Ποιος είν αυτός που
 μου χτυπάει φρά
 με ψαμπίε μάνα;

Ανείξε μοιά μου,
 ανείξε, κι εγώ
 Είμαι η Αρετιούα!

... κατέβηκε, αγκαλιάστη-
 καν κι απέθαναν κι οι δύο >>

ΤΕΛΟΣ